

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"ב
מבעל תפילה (5)
גליון 128

שבת שלום, קוראים יקרים!

השבוע בהמשך המעשה רבנו ז"ל מספר לנו על הרבה מיני פתות של בני אדם, שלקחו מדה אחת פתכלית, ועשו מזה עבודת אלילים. אם נתבונן מעט ונסתכל על המדות עצמן, נמצא שם הרבה מדות טובות ונפלאות כמו שמחה, חכמה, כבוד וכו'. אז מה קרה להם, איך הם כל כך התבלבלו?

כאן יש למוד חשוב מאד. "מדה" היא מלשון מדה שמוודים. רבנו בא ללמד אותנו שבכל מדה צריך דעת ותבונה לפלס דרפנו במדה ובמשקל, איך לנהג עמה בעבודת ה'. כי כמו שיש "מדות טובות" יש זה לעמת זה, "מדות נפולות". מה זה מדות נפולות? מדה נופלת כשלא משתמשים בה לעבודת ה' יתברך! כמו שרבנו מספר לנו במעשה שכל הפתות עשו מהמדה עקר ותכלית. פת הפכוד חשבו שהעקר הוא הפכוד, לכן הם עשו מהפכוד תכלית, והם בעצם עבדו את אליל הפכוד. "פת אחרת אמרו, שאין הפכוד עקר התכלית, וחקרו שעקר התכלית הוא רציחה..". וכן כך אצל כלם. מה אנו רואים שהיה חסר לכל הפתות? דבר אחד פשוט, שזה הכל!!! היה חסר להם את ה' יתברך!! הם המליכו את המדה במקום להמליך את מלך המלכים!

לכן עקר "עבודת המדות" למי שרוצה לזכות להיות איש כשר באמת, זה פשוט למצא לעצמנו איזו פנה שקטה

בתוך ים החיים הסוער, ולישב את הדעת באמת; את מי אני עובד? האם יש ה' יתברך בחיים שלי? כי בלי ישוב הדעת והתבודדות, מרב המניעות הפתויים שעומדים עלינו לכלותנו, יכולים בקלות להתבלבל ולעשות מהטפל עקר... כמו שרבנו מלמד אותנו בליקו"מ תנינא י: "מה שהעולם רחוקים מהשם יתברך ואינם מתקרבים אליו יתברך, הוא רק מחמת שאין להם ישוב-הדעת, ואינם מושבין עצמן והעקר-להשתדל לישוב עצמו היטב, מה התכלית מפל התאוות ומכל עניני העולם הזה, הן תאוות הנכנסות לגוף, הן תאוות שחוץ לגוף, כגון כבוד, ואז בודאי ישוב אל ה'". רק על ידי ישוב הדעת באמת אפשר למדד את המדות נכון, באופן שיעזרו ויועילו לעבודת ה' יתברך.

אשרי המבקש ומיחל כל ימי חייו לזכות להמנות עם הפת האחרונה, שהם הבינו "שאין כל זה תכלית, רק עקר התכלית הוא רק לעסק בתפלה להשם יתברך ולהיות ענו ושפל-ברך וכו'". אנשי הפת הזאת זכו להפנים, שהעקר הוא ה' יתברך! כמו שכתוב: "כל הבריאה לא היתה רק בשביל כבודו יתברך" (קיצור ליקו"מ עא ב). ורק אותו צריך לעבד! וזה עקר התכלית בזה העולם, כמו שמוהרנ"ת פותב שם בסוגרם: "והמעין מאליו יבין, שכל הפתות הנ"ל כלם טעו מאד במבוכות גדולות מאד, רק זאת הפת האחרונה פונו האמת, אשרי להם..."

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה יב' מבעל תפלה (5)

שספּרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

מן המקום שהראה לו המלך. והגיע עת שהלכו כל הנ"ל, כל אחד ואחד למקומו לקבל משם כחו, דהינו המליץ והגבור וכל אנשי המלך הנ"ל, כל אחד ואחד עלה למקומו הנ"ל לחדש שם כחו.

ויהי היום, והיה רוח סערה גדולה בעולם. והרוח סערה הזו בלבל את כל העולם כלו והפך מים ליבשה, ומיבשה לים. וממדבר ישוב, ומישוב מדבר, והפך את כל העולם כלו. ובא הרוח סערה הזו לתוך בית המלך ולא עשה שם שום הזק, רק שזכנס הרוח סערה וחטף את הולד של הבת-מלכה הנ"ל.

ובתוך הרעש, (שקורין אומפיט), תקף כשחטף את התינוק היקר הנ"ל, רדפה הבת-מלכה אחריו. וכן המלכה וכן המלך, עד שנתפזרו כלם, ולא נודע מקומם אים ואנחנו כלנו לא היינו בכל זה, כי היינו עולים כל אחד ואחד למקומו לחדש כחו, כנ"ל,

וכשחזרנו ובאנו, לא מצאנו אותם כלם, כנ"ל, וגם היד הנ"ל נאבדה אז, ומאז נתפזרו כלנו, ומאז אין אנו יכולים עוד לעלות כל אחד ואחד למקומו לחדש כחו, כי אחר שנהפך ונתבלבל העולם כלו ונחלפו כל מקומות העולם מים ליבשה וכו', כנ"ל, בודאי אי-אפשר עתה לעלות בדרכים הראשונים, כי עתה צריכים דרכים אחרים לפי חלוף ושוני המקומות,

ועל כן לא היינו יכולים עוד לחזר ולעלות כל אחד ואחד למקומו לחדש כחו הנ"ל, אך הרשימה שנשא אצל כל אחד ואחד היא גם-כן גדולה מאד, ואם הגבור הזו הוא הגבור של המלך הנ"ל, הוא בודאי גבור גדול מאד (נראה לי שפאן חסר קצת, ועין למטה) (כל זה השיב הבעל-תפלה להאנשים הנ"ל).

והם שמעו דבריו, ותמהו מאד, והחזיקו את הבעל-תפלה, ולא הניחו אותו לילך מאתם (כי אולי הגבור שפא עליהם הוא הגבור הנ"ל, שיש להבעל-תפלה הפרות עמו).

וכן הגבור היה גבור מעצמו. והמלך הראה לו דרך איה יעלה ויקבל גבורה, ועל-ידי זה היה גבור נפלא ונורא מאד, פי יש חרב שהיא תולה באויר העולם, ויש להחרב הזאת שלשה כחות: כשמגביהין את החרב, אזי בורחים ונסים כל שרי החילות, וממילא יש להם מפלה, כי כשנסים השרים, אין מי שינהג המלחמה, ואזי אין תקומה במלחמה, אף אף-על-פי-כן אפשר שיתקרבו הנשאים למלחמה.

ויש להחרב הנ"ל, שני פיות, ויש להם שני כוחות, שעל-ידי חד אחד נופלים כלם, ועל-ידי חד השני מגיע להם החלי, (שקורין דאר), דהינו שבשרם נכחש ונמס, כידוע חלי זה, רחמנא לצלן, הינו שרק על-ידי התנועה שעושין באותו החרב במקום שהיא, על-ידי-זה מגיע להשונאים כנ"ל, דהינו על-ידי כל חד וחד הכח שיש לה.

והמלך הראה להגבור הדרך שיש להחרב הנ"ל, ומשם קבל גבורתו הגדולה. וגם אני, הראה לי המלך הדרך לענין שלי, וקבלתי משם מה שאני צריך.

וכן היה להמלך אוהב נאמן שהיה אוהב, את עצמו עם המלך באהבה נפלאה ונוראה מאד מאד, עד שלא היה אפשר להם כלל שלא יראו זה את זה איזה שעה. אף אף-על-פי-כן יש שעות, שצריכין להתפרד קצת. והיו להם צורות, שהיו מצירין צורת שניהם, והיו משעשעין עצמן באלו הצורות בעת שנפרדו אחד מחברו. והצורות האלו היו מצירין איה המלך עם האוהב נאמן אוהבים עצמן ומחבקים ומנשקים עצמן באהבה גדולה.

והיה סגלה לאלו הצורות, שמי שהיה מסתכל באלו הצורות היה מגיע לו אהבה גדולה מאד (הינו שמדת האהבה באה למי שהיה מסתכל באלו הצורות). וגם האוהב נאמן קבל האהבה

והגבור הנ"ל היא הולך ומתקרב ושולח בכל פעם שולוחיו, עד שנתקרב ובא אליהם, ועמד חוץ לעיר ושולח להם שולוחיו. ונתיראו מאד, ובקשו מהבעלתפלה הנ"ל, שיתן להם עצה. ואמר הבעלתפלה, שצריכין לחקר הדרך וההנהגה של אותו הגבור כדי שיפיר על ידייזה אם הוא אותו הגבור (דהיננו הגבור של המלך הנ"ל).

והלך הבעלתפלה, ויצא אל הגבור הנ"ל, ובא אל המחנה של הגבור, והתחיל לדבר עם גבור אחד מגבוריו של הגבור (היננו עם אחד מהשומרים כדי לחקר אם הוא אותו הגבור הנ"ל) ושאל אותו הבעלתפלה: מה מעשיכם ואיך נתחברתם עם הגבור הזה? השיב לו. (היננו אחד מהגבורים הנ"ל השיב להבעלתפלה)

מעשה שהיה, כך היה. היות שנמצא כתוב בספרי דברי הימים שלהם (שקורין קראויניקיש), איך שהיה רוח סערה גדולה בעולם, והרוח סערה הפך את כל העולם כלו, שהפך מים ליבשה ומיבשה לים, וממדבר ישוב וכו', ובלבל את כל העולם כלו, ואחר הרעש והבלבול שנתבלבלו כל העולם, ישבו עצמן בני העולם לעשות להם מלך.

וחקרו מי ראוי לעשותו מלך עליהם, וחקרו ואמרו. באשר שעקר הוא התכלית, על פן מי שהוא משתדל ביותר בהתכלית, הוא ראוי להיות מלך. והתחילו לחקר מהו התכלית, והיה ביניהם פתות פתות.

פת אחת אמרו, שעקר התכלית הוא כבוד, כי אנו רואים, שהכבוד הוא העקר אצל העולם, כי פשאין נותנין לאדם כבודו, דהיננו שמדברים לו איזה דבור כנגד כבודו, יש לו שפיות דמים, כי העקר הוא הכבוד אצל כל העולם, ואפלו לאחר מיתה מקפידים לתן להמת כבודו, לקברו בכבוד וכיוצא. (ואמרים לו, שכל מה שעושין, הכל עושין לה בשביל כבודך) אף על פי שאחר מיתה אין שיה ממון ושום תאנה אצל המת, אף על פי כן על כבוד המת מקפידים. נמצא שהכבוד הוא העקר התכלית. וכיוצא בספרות כאלו. (של מבוכה ושטות. וכן כל הפתות המבארים למטה, כלם היו להם ספרות הרבה לדעתם הנבוכה

והסכלה. וקצתם מבארים למטה, אך רבנו ז"ל לא רצה לבאר כל הספרות הנבוכות שיש באלו הדעות, כי יש בזה ספרות נבוכות כל כך, עד שאפשר חס ושלום לטעות באמת באלו הספרות של שקר, רחמנא לצלן).

עד שנספם אצלם, שעקר התכלית הוא כבוד. על פן צריכין לבקש איש מכבד, וגם שיהיה רודף אחר הכבוד, הינו שיהיה רודף אחר הכבוד וישגיג את הכבוד (שזהו איש מכבד, שיש לו כבוד), כי מאחר שהוא איש מכבד, שיש לו כבוד, והוא רודף אחר כבוד, ומסייע את הטבע שהיא רוצה בכבוד כנ"ל,

נמצא שזה האיש משתדל אחר התכלית ומשיגו, כי התכלית הוא כבוד (כל זה היה דעתם הסכלה והנבוכה), כנ"ל, על פן זה האיש ראוי להיות מלך.

והלכו לבקש איש כזה, והלכו ומצאו שהיו נושאים את 'בעטליר' זקן אחד, והלכו אחריו לערף חמשה מאות אנשים, כלם 'ציגינירס', וגם הוא היה 'ציגיניר'. והבעטליר הזה היה עור ועקם ואלם, והאנשים הנ"ל הלכו אחריו, כי כלם היו אנשי המשפחה שלו, כי היו לו אחיות ואחים וזרע מרעים שלו, עד שנעשה מהם קבוץ הנ"ל, שהלכו אחריו ונשאו אותו.

והוא הקפיד מאד על כבודו, כי היה כעסן גדול וכועס בכל פעם עליהם בקפידות גדולות, וצוה בכל פעם שינשאו אותו אנשים אחרים וכעס בכל פעם עליהם.

נמצא שזה הבעטליר הזקן הוא איש מכבד גדול, שיש לו כבוד כזה. וגם רודף אחר הכבוד, כי הוא מקפיד כל כך על כבודו כנ"ל.

על פן הוטב בעיני הפת הזאת הבעטליר הזה וקבלו אותו למלך. ולהיות גם ארץ גורמת, כי יש ארץ שגורמת ומסגלת לכבוד, וכן יש ארץ גורמת למדה אחרת, על פן אלו הפת (שחקרו לעצמם שעקר התכלית הוא כבוד) בקשו ארץ גורמת לכבוד, ומצאו מדינה שמסגלת לזה וישבו שם.

שם _____
טלפון _____
עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י"ב (5) - מבעל תפילה

- שתי התשובות נכונות
- ט. מה עשה הרוח סערה בביתו של המלך?
 הפך את הכל
 היזק את הכל
 חטף את הוולד של הבת מלכה
- י. מי רדף אחרי הוולד שנחטף?
 הבת מלכה והמלכה
 המלך
 שתי התשובות נכונות
- יא. המלך והמלכה והבת מלכה חזרו למקומם?
 חזרו לביתם
 נשאר בחוץ ביחד
 נתפזרו, ולא נודע מקומם איה
- יב. מה עוד נאבד ברוח סערה?
 היד שהיה למלך
 החרב של הגבור
 שתי התשובות נכונות
- יג. אחרי הרוח סערה היו יכולים עדיין לעלות לחדש כוחו, ולמה?
 לא, כי עתה צריכים דרכים אחרים
 כן, כי נשאר עדיין הדרכים במקומן
 מצאו דרך חדש ועלו לחדש כוחן
- יד. למה התחילו כת אחד לחקור שהתכלית בעולם הוא כבוד, אחרי הרוח סערה?
 כי כך קבלו בקבלה
 כי רואים שהכבוד הוא עיקר אצל העולם
 שתי התשובות נכונות
- טו. איזה מלך מצאו שראוי להיות להם למלך?
 זקן אחד (בעטלער) עור ועקס ואלם, שהקפיד מאוד על כבודו
 זקן אחד בעל בשר שדוחף את כולם
 איש צעיר שכל היום מדבר על כבודו
- טז. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים?
 שכל התכלית בעולם הוא _____
 שכבוד הוא לא ה? _____
 _____

- א. איך היה הגבור – גבור?
 היה גבור מעצמו
 המלך הראה לו דרך איך יעלה ויקבל גבורה
 שתי התשובות נכונות
- ב. היכן החרב של הגבור תלוי?
 על עמודי העולם
 באויר העולם
 מונח על ההר
- ג. מה קורה כשמגביהין את החרב של הגבור?
 בורחים ונסים כל שרי החיילות
 נופלים כולם
 מגיע להם חולי שקורין "דארר" שבשרם נכחש ונמס
- ד. איך ידע הגבור היכן החרב?
 היה לו לבד חרב
 המלך הראה לו הדרך שיש להחרב
 הבעל תפילה נתן לו החרב
- ה. איך הי' אפשר להמלך והאובה נאמן ליו' נפרדין בשעות שהיו צריכין להיפרד?
 אחד הסיח דעתו מהשני לגמרי
 לא הי' נפרדין אף פעם
 הי' משעשעין עצמן עם הצורות שמצויר צורת שניהם
- ו. איזה סגולה היה למי שהיה מסתכל הצורות האלו?
 היה לו בנים
 היה מגיע לו אהבה גדולה מאוד
 היה לו עשירות
- ז. מה היה פעם אחת כשעלו כל אחד לחדש כוחו?
 היה רוח סערה גדולה בעולם
 נשארו למעלה ולא הצליחו לרדת
 היה רוח סערה רק במדינתו של הגבור
- ח. מה עשה הרוח סערה?
 הפך מיס ליבשה ומיבשה ליס
 הפך מדבר לישוב ומישוב למדבר

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך